

תת"ע 4031/04/18 - מדינת ישראל נגד לוי מנקלי לוי מנקלי

בית משפט השלום לתעבורה בפתח תקווה

תת"ע 4031-04-18 מדינת ישראל נ' לוי מנקלי
בפני כבוד השופטת בכירה אטליא וישקין

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

לוי מנקלי לוי מנקלי

הנאשמים

הכרעת דין

הנאשם אשר בפני מואשם כי ביום 21.2.17 בשעה 15:00 נהג ברכבו בצומת מוהליבר ורוטשילד בראשל"צ, וכשהתקרה למעבר החציה לא איפשר להולך רגל שחצה את המעבר להשלים את החציה בבטחה. זאת בניגוד לתקנה 67(א) לתקנות התעבורה התשכ"א - 1961.

פרשת התביעה

ע"ת 1 רס"ב שאול כהן

שוטר תנועה, השוטר ערך את הדו"ח (ת/1).

לדברי השוטר הוא היה רגלית במרחק של כ- 15 מטר לערך מזרחית ממעבר החציה, כאשר יש לו קו ראייה נקי לכיוון מעבר החציה.

כשהולך הרגל הגיע לפס השלישי מתוך 7 של מעבר החציה, אותו בדק קודם לכן, הגיע הנאשם עם רכבו למעבר החציה, המשיך בנסיעה מבלי לעצור והולך הרגל נאלץ לעצור.

פרשת ההגנה

הנאשם בחקירתו הנגדית של השוטר ציין כי "כל מה שאמרת זה נכון חוץ מדבר אחד" - שלדברי הנאשם אמנם ראה את הולך הרגל עומד על המדרכה לפני מעבר החציה, ע"ג המדרכה משמאל עם הגב אל הכביש. הנאשם מוסיף וטוען כי כשהוא כבר היה על מעבר החציה הולך הרגל הסתובב כנראה בכוונה לחצות את מעבר וכשהולך הרגל הבחין בו, הולך

עמוד 1

הרגל נופף לכיוונו בידו אשר בה החזיק בקבוק.

טענות הצדדים

טענת המאשימה:

המאשימה בסיכומיה ביקשה להרשיע את הנאשם, עדותו של השוטר הייתה אמינה, רצופה, סיפר את שראה בעת ביצוע העבירה ואף הנאשם מסכים עם עדותו של השוטר. הנאשם העיד בפני בית המשפט שזיהה מעבר חציה בכיוון נסיעתו כ-7,8 מטרים לפניו ואף זיהה את הולך הרגל עומד בסמוך למעבר חצייה.

טענת ההגנה:

הנאשם ביקש שיקבע שהוא זכאי מאחר והוא לא יכול לנחש אם אדם שעומד בסמוך למעבר חצייה עם הגב לכביש מתכוון לעבור או לא.

דין

נקודת המחלוקת בין הצדדים הינה מיקום הולך הרגל בעת הגעת הנאשם למעבר החציה והאם השוטר יכול היה ממקום עמידתו להבחין בהולך הרגל.

השוטר רשם בדו"ח ואף העיד כי ממקום עמידתו היה לו קו ראייה נקיה לכיוון מעבר החציה.

אף הנאשם בדיון ההקראה שהתקיים ביום 1.5.18 טען כי אמר לשוטר "מאיפה שהוא נמצא נקודת התצפית לא 100 לא פוסל אבל לא 100", כלומר, בזמן אמת, לא יכול היה הנאשם לפסול האפשרות שלשוטר יש שדה ראייה מספיק לגבי מעבר החציה והנעשה בסביבתו.

לגבי מקומו של הולך הרגל, כאמור בעדותו טען הנאשם כי הולך הרגל עמד על המדרכה וטרם החל לחצות את מעבר החציה, לעומת זאת לדברי השוטר הולך הרגל כבר עמד על הפס השלישי כאשר הנאשם הגיע עם רכבו למעבר החציה, במעמד רישום הדו"ח אמר הנאשם לשוטר: "אתה ראית איך הוא קפץ לי לכביש", גם בישיבת ההקראה ביום 1.5.18 טען הנאשם: "כשאני הייתי על מעבר החציה אדם שעמד על המדרכה עם הגב אליי הסתובב וירד למעבר החציה".

דא עקא - עדותו היום בפני שונה, לדבריו הולך הרגל רק ירד לכביש ולמעשה אין לו כל ידיעה אם הולך הרגל עבר או לא... (שורה 5,6 בעמ' 5 לפרוטוקול).

לאחר שבחנתי את גרסאות הצדדים, את הראיות שהוגשו מטעמם, ושמעתי את עדויותיהם, השתכנעתי במידה הנדרשת במשפט הפלילי כי הנאשם עבר את העבירה המיוחסת לו בכתב האישום וזאת מהנימוקים הבאים:

1. עד התביעה תיעד באופן מפורט את נסיבות העבירה, כפי שעולה מהדו"ח שערך תוך התייחסות לכל רכיבי העבירה,

כולל מיקום מעבר החציה, מסלול נסיעת הנאשם, מקום עמידתו, קיום קשר עין עם הצומת ועם הנאשם, ומכלול העובדות הרלוונטיות לאישום.

2. עדותו של עד התביעה בביהמ"ש הייתה עניינית, בהירה, עקבית ואף לא נסתרה בחקירה נגדית על ידי הנאשם.

3. לא מצאתי יסוד לחשוד בשוטר כי יעמוד דווקא במקום ממנו אינו יכול לראות את מעבר החציה. השוטר חזר והדגיש בעדותו כי הוא בטוח בכך שראה את הנאשם מבצע את העבירה. שוכנעתי מדבריו כי בכל מידה שהיה מתעורר ספק בעיניו, גם לאחר עצירת הנאשם במקום, לא היה עורך את הדו"ח כנגדו.

לא מצאתי חשיבות לקביעה עובדתית בדבר מרחקו של השוטר ממעבר החציה, באשר המדובר בהערכה בלבד נחה דעתי כי המקום בו צולם, הינו מקום רישום הדו"ח ולא מקום האכיפה.

4. לאחר שעיינתי בתמונות המקום שצילם הנאשם במכשיר הטלפון הסלולרי שלו וככל שיכולתי להתרשם מהתמונות שהציג נראה כי ניתן להבחין במעבר החציה ובנעשה בגבולו זאת ועוד, הנאשם המעמד רישום הדו"ח לא טען כי הולך הרגל עמד וגבו אל הכביש, לא טען כי בידו החזיק בקבוק ואף הניפו לעבר רכב הנאשם, מסיבות השמורות עימו, אף לא טרח בחקירה נגדית לאמת את השוטר מול גרסה זו, למרות העובדה שהוזהר כי עליו לחקור בכל נקודה של מחלוקת.

5. ועוד, אף בדברי הנאשם כפי שנרשמו בדו"ח ובישיבת ההקראה, ציין הנאשם כי הולך הרגל ירד למעבר החציה, ואף בעדותו ציין כי הבחין בהולך הרגל לפני המדרכה.

אף אם אניח לזכותו של הנאשם כי דבריו בעדותו הינם אמת, הרי שגם בכך עבירה, המחוקק בתקנה 52 (6) לתקנות התעבורה קבע במפורש:

"בכפוף לאמור בתקנה 51 חייב נוהג רכב להאיט את מהירות הנסיעה, ובמידת הצורך אף לעצור את רכבו, בכל מקרה שבו צפויה סכנה לעוברי דרך או לרכוש, לרבות רכבו הוא, ובמיוחד במקרים אלה:

(6) בהתקרבו למעבר חציה;

המחוקק אף קבע בתקנה 67 (א1) לתקנות התעבורה במפורש כי: "נוהג רכב המתקרב למעבר חציה, יאט את רכבו אם הולך רגל עומד על המדרכה בסמוך למעבר החציה ואם ניכר שבכוונתו של הולך הרגל לחצות את הכביש, ייתן לו זכות קדימה."

כך שגם לדברי הנאשם בעדותו הוא אכן הבחין בהולך הרגל לפני מעבר החציה ואף לגרסתו הבחין בכך שפונה למעבר, מתכוון לעבור, אך הנאשם לא האט ולא נתן לו זכות קדימה.

בע"פ 4004/98 (ת"א) ורשבסקי נ' מ"י, מתייחס כבוד השופט מודריק לקושי הרובץ לפתחם של שופטי התעבורה, הנצרכים לחרוץ ממצאים על פי אמון בנסיבות של "עדות מול עדות":

"לדידי עדות השוטר אכן עדיפה, מפני שיש לה מעיקרה יתרונות ברורים על פני הנאשם... אין לראות את השוטר כצד אינטרסנטי, שעדותו עלולה להיות מושפעת מאינטרס של "יפוי" כלשהו. הנהג, לעומתו, הוא צד מעוניין, והוא עשוי באורח תת הכרתי "ליפות" את התנהגותו, להכשירה ולהצדיקה בעיניו. שנית, השוטר נהנה מיתרון של התמקצעות וניסיון עבודה. הנהג, גם הנהג המקצועי, אינו עתיר ניסיון באיתור מעשי עבירה. שלישית, והוא עיקר בעיני, השוטר נהנה מיתרון ההתמקדות וריכוז תשומת הלב בנהג ובמעשה העבירה. הנהג, באורח טבעי, אינו מקדיש תשומת לב מיוחדת לאורח הנהיגה שלו, ושעה שמוטחת נגדו טענה בדבר ביצוע עבירה מצדו, עליו לבצע ראייה לאחר במעשהו, ואין לפניו סרט חזותי מוקלט של הנהיגה. היתרון של השוטר ברור".

"בוודאי שלא ניתן לומר, שלעולם יש לראות את עדות השוטר כעדיפה. גם שוטר עשוי לשקר. הוא עלול גם לטעות, שלא במתכוון. על כן צריכה הערכה הדיונית לעמוד על המשמר ולפקוח "שבע עיניים" על עדויות השוטרים...".

סיכום:

בנסיבות המקרה שלפני, לאחר שמיעת הצדדים, בחינת העדויות ולאחר ששבתי והזהרתי עצמי שכן עדות יחידה הוצגה בפני במסגרת פרשת התביעה הנני קובעת כי הנאשם עבר את העבירה ומרשיעה אותו בעובדות כתב האישום.

ניתנה היום, כ' חשוון תשע"ט, 29 אוקטובר 2018, במעמד הצדדים